

OTEC MAREK
MIŠKOVSKÝ

Lanovka

Taková lanovka – pomineme-li kolejové soupravy pohybující se do kopce za použití tažného lana (jako třeba lanovka na Petřín) – je na laně zavěšená sedačka, lavice, bouda či budka, vznášející se nad zemí z jednoho bodu ke druhému (či od sloupu ke sloupu, je-li jich cestou víc), přičemž obvykle překonává velký výškový rozdíl a nejednou i jinak nepřístupný terén. Cestou si můžeme užívat výhledů do krajiny a vychutnávat radost z výškových metrů dosažených bez námahy. Tichem stoupáme do nebe.

Cesta do nebe není cesta lanovkou, ale v něčem jí je podobná. Cíl – Bůh – je vysoko, lidskými silami nedosažitelný. Je to On, kdo se k nám sklání – staví pro nás lanovku k vytažení z údolí stínů smrti do výšin světla života – skrze své vtělení. Na nás je, abychom s odvahou nastoupili na cestu do nebe, do pohupující se kocábky – Církve, která nás povznese nad plahočení se za časnými, pomíjivými dobry, pomůže nám překonat hluboké strže – jizvy našich hříchů, přenést se přes dravé řeky vášní, projít neprostupné pralesy komplikovaných vztahů.

V mlze a temnotách času často nevidíme tenké lano – proud milosti, který nás neslyšně pozvedá. Připadáme si ztraceni. Děsí nás nadpřirozený pohled, pohled na pozemské plahočení, ve kterém – chybí-li mu zaměření na Boha – poznáváme marnost.

Cíl naší pouti – Bůh – je ale jistější než všechny jistoty (pozemské i nebeské) světa stvořeného. Dosáhnout Ho, držíme-li se Matky Církve, lze! Pozvedej svůj zrak (a hlavně srdce) k Němu. Tehdy uvidíš cestu – Hvězdu jitřní a Bránu nebeskou. Maria Panno, oroduj za nás, plavce čase k věčnosti.

Foto: daniID - Adobe stock

Služba NENÍ ostuda

Milí ministranti, srdečně vás všechny pozdravuji. 2. března 2024 budu vysvěcen na biskupa a stanu se 21. litoměřickým biskupem. I já jsem byl ministrantem jako vy a někdy, když je potřeba, zastanu ministrantskou službu i dnes. Sloužit totiž není žádná ostuda.

Ministrantem jsem se stal brzy po tom, co jsem začal chodit na základní školu. Pamatuji si na první ministrantství, jako by to bylo dnes, protože to bylo spojeno s ostudou. Bydleli jsme v Praze – Strašnicích a zrovna se tam stavělo metro. Všude bylo spousta bláta a já jsem si nějaké to bláto přinesl i do kostela. V kostele jsme měli u oltáře pěkný modrý koberec. Blá-

to během mše svaté uschlo a odpadlo z bot. Bylo všude. Kde jsem udělal krok, tam jsem zanechal stopu. A tak jsem si po své první mši svaté musel po sobě taky uklidit. Dostal jsem vysavač a snažil jsem se dostat koberec do jeho původní krásy. Nevím proč, ale hrozně jsem se u toho styděl.

V našem kostele, který byl velmi malý, byla to vlastně taková kaple v přizemí fary, protože opravdový kostel se v té době ještě nepodařilo postavit, nás bylo až čtyřicet ministrantů. Později se mi často stávalo, že jsem během mše svaté omdlával. Horko a vydýchaný vzduch udělaly své. Ale ministrant jsem moc rád. Jednak jsme byli dobrá parta a pak mě moc bavila liturgie. Náš pan farář si na krásu liturgie potrpěl, stejně tak pan varhaník, který učil lidi vždycky přede mší svatou zpívat nové písně a skládal žalmy. Právě ministrantství bylo to, co mě přimělo chodit do kostela pravidelně a prohloubilo mou víru. Dalším důležitým okamžikem v mém životě bylo biřmování. Biřmoval mě v roce 1983 kardinál František Tomášek, kterému tehdy bylo už 84 let. Pamatuji si,

jak nás v pražské katedrále bylo několik stovek a jak se ozývala v tom velkém prostoru kardinálova slova: „Budete mi svědky.“ Tehdy jsem si uvědomil, že si svou víru nemohu nechat pro sebe, ale že je potřeba věřit i pro druhé – vydávat svědectví, dělat něco navíc pro Pána Boha. A záhy jsem k tomu dostal příležitost, když mě pan farář požádal, jestli bych nehrál na varhany, když chodím do hudebky na ten klavír. Tak jsem začal hrát. Začátky byly žalostné, ale na kolečkách jsem se nějak chytil a vypracoval. To způsobilo, že jsem do kostela chodil denně a v neděli jsem v kostele v podstatě trávil celý den. Odtud byl už jen krůček ke kněžské službě. Opět pan farář se mě zeptal, zdali bych nechtěl být knězem. Po rozmyšlení jsem řekl, že ano, a jsem knězem moc rád. No, a nyní se mě vlastně na tutéž otázku zeptal papež František prostřednictvím svého vyslance, apoštolského nuncia. Nemohl jsem jinak, než opět říci ano. Být knězem není vždycky lehké, ale je to vždycky krásné. A podstata kněžství je podobná jako ta u ministrantství: sloužit. Být Pánu Bohu a církvi k dispozici. Dát do toho něco ze sebe – aby byla bohoslužba pravdivá i krásná.

Rád bych vám, milí mladí přátelé, tuto radost ze služby předal a ze srdce vám přeji, aby potkala i vás. Těším se na vás, až se budeme setkávat u oltáře – ale nejen tam.

Váš
STANISLAV PŘIBYL

Foto: Jana Chadimová - Člověk a víra

OBSAH

SPOLEČNÉ STRÁNKY

Služba není ostuda.....	2
Lanovka.....	2
Nový arcibiskup olomoucký.....	3
Slovní půst!.....	4-5

STRÁNKY PRO MAZÁNKY

Komiks – Zázraky se dějí.....	6-7
Luštitk v dílně.....	8
Co nejkrásnější.....	9

STRÁNKY PRO MAZÁKY

Kříže kolem nás.....	10
Cestou dvou bratří.....	10
Je to marný – nejdůležitější je láska.....	11
Ferda Kuliferda.....	12

STRÁNKY PRO BORCE:

Dlouhá cesta domů.....	13
V divočině – fotopříběh.....	14-17
Stupidní nápady.....	18
Být, či nebyt gentleman?.....	18
Jak se vám postí?.....	19
Nesoudit, milovat.....	20-21
Tajemní Pygmejové.....	22

SPOLEČNÉ STRÁNKY

Schody.....	23
Tatra 77 slaví kulatiny.....	24

Ve škole učila paní učitelka děti o krocacovi. Irenej říká: „Já se bojím krocana.“ Irenej jde po škole ministrovat a má plnou hlavu krocana. Pan farář vyzve ministranty, aby vyšli k oltáři slovy: „Crocedamus [Krocedamus]“. Irenej se poleká, kde je krocac a uteče ze sakristie. Matěj S.

Martin stojí nehybně před cukrárnou a zarpul se dívá dovnitř. „Co tu, prosím tě, děláš?“ ptá se ho kamarád. „Bojuju.“ „Cože?“ „Zoufale bojuju.“ „A s čím, prosím tě?“ žasne kamarád. „S pokušením.“

Ve škole na hodině fyziky: „Když nevíš, co je volt a ampér, dám ti něco lehčího.“ „Jaký je mezi nimi rozdíl?“

Jeník jde s tatínkem kolem hračkářství a ške-mrá: „Tati, kup mně tam ten provázek.“ „Jaký provázek?“ „Ten, co je přivázaný k tomu nákladáku.“

Arcibiskup olomoucký

V pátek 9. února 2024 v katedrále sv. Václava v Olomouci oznámil apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Jude Thaddeus Okolo jméno nového olomouckého arcibiskupa. Papež František jím jmenoval dosavadního administrátora arcidiecéze biskupa Josefa Nuzíka.

Po svém jmenování vyjádřil biskup Nuzík vděčnost Bohu, papeži Františkovi a apoštolskému nunciu. „Děkuji i vám všem, milí bratři a sestry, kteří jste se více než rok a půl za tento úmysl modlili. Možná se vám ta doba zdála už i dlouhá, byla ale důležitá – prosili jsme za potřebné vlastnosti pro diecézního biskupa. Víím, že je nemám, ale chci do nich s Boží pomocí dorůstat.“

Dále dodal, že chce navazovat na práci svých předchůdců, zejména arcibiskupa Jana Graubnera, se kterým 13 let spolupracoval jako generální vikář. „Současná doba není jednoduchá, zároveň nám ale Bůh nabízí řadu možností, jak zvládnout svůj život osobní i rodinný. Věřím, že je s jeho pomocí objevíme a také se o ně budeme dělit s lidmi kolem nás,“ uzavřel svůj první pozdrav věřícím. Uvedení do úřadu je plánováno na sobotu 13. dubna.

Mons. Josef Nuzík (* 1966) pochází ze Strání na Uherskohradištsku. Po maturitě pracoval jako soustružník v Uherském Brodě. Kněžské svěcení přijal roku 1995 a působil v Novém Jičíně. Jeho dalšími působišti byly Luhačovice (1996–1997), Nivnice (1997–2003) a Štípa u Zlína (2003–2005). Od roku 2005 sloužil jako vicerektor kněžského semináře v Olomouci a roku 2009 jej arcibiskup Jan Graubner jmenoval svým generálním vikářem. V červenci roku 2017 byl jmenován pomocným biskupem olomouckým, v létě roku 2022 byl po odchodu arcibiskupa Graubnera do Prahy zvolen administrátorem arcidiecéze a 9. února 2024 ho papež František jmenoval novým, v pořadí 15. arcibiskupem olomouckým.

VÝHERCI MĚSÍCE

V soutěži vtípalů vyhrává Matěj S. CO MŮŽETE VYHRÁT V PŘÍŠTÍM ČÍSLE? knížku *Nezbedův humor 2. Vtipy nám i nadále zasílejte do redakce na adresu: vtipalek@tarsicius.cz* Mezi těmi, kdo si objednali nebo doporučili *Tarsicia*, byl v tomto čísle vylosován vítěz soutěže o knížku *Do boje s růžencem. Noví odběratelé a jejich doporučení* můžou získat ilustrovanou knihu *Já se taky zpovídám!* od Paulínky. Gratulujeme!

PRÁVIDLA SOUTĚŽÍ NALEZNETE NA NAŠEM WEBU WWW.TARSICIUS.CZ

Ročník XXVIII; číslo 3 (256), vydáno 29. 02. 2024, uzávěrka soutěží: 20. 03. 2024, tiskový náklad 4 000 výtisků; vydává Spolek Tarsicius, Horní náměstí 12, 466 01 Jablonec n. N.; IČO 26583216; web: www.tarsicius.cz; e-mail pro objednávky: objednavky@tarsicius.cz; e-mail do redakce: redakce@tarsicius.cz; šéfredaktor: Štěpán Pospíšil; redakce: otec Jiří Kaňa, Marika Pavienská, Jan Lukeš, Zbyněk Pavienský; titulní foto: Dušan Kadlec - Člověk a víra; Vtipy jsou použity ve spolupráci s *Nezbedovým humorem 4*; administrativní: Vydavatelství IN s.r.o. – tel. 480 023 407 – objednávky, změny, (Emilka Šilhánová, Martina Kupcová); jazyková spolupráce: PhDr. Alena Palčová, Lucie Pánková; grafická úprava a sazba: Petr Hudeček; tisk: VH print; MK ČR E 7944, ISSN 1212-091X. Číslo účtu pro dobrovolné finanční dary: 22 00 03 25 24 / 2010. Financováno z dobrovolných darů. Náklady na jeden výtisk včetně poštovního přibližně 55 Kč. Neprodejné.

Foto: Langer Pavel - Člověk a víra